

Sygn. akt III CSK 52/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku T. B.
przy uczestnictwie R. B. i M. sp. z o.o. z siedzibą
w K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika R. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 6 maja 2014 r., sygn. akt II Ca 431/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestnika R. B. na rzecz wnioskodawczynie kwotę
3600 zł (trzy tysiące sześćset zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie o podział majątku wspólnego oddalił apelację uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego w Wadowicach z dnia 25 września 2012 r.

Od tego postanowienia uczestnik wniósł skargę kasacyjną, wskazując na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne dotyczące dopuszczalności podzielenia pożytków hipotetycznych i wynikających z nich zobowiązań podatkowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli skarżący wskazuje jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien je precyzyjnie sformułować, przytoczyć argumenty prowadzące do niejednorodnych wniosków oraz uzasadnić jego istotny charakter. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnienie prawne jest istotne, gdy ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw.

Zagadnienie sformułowane w skardze kasacyjnej wykracza poza zakres zarzutów podniesionych w podstawach skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 czerwca 2012 r., I UK 54/12 (nie publ.) wyjaśnił, że wszystkie przesłanki tzw. przedsądu wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. należy traktować jako dopełnienie podstaw kasacyjnych, zmierzające do wykazania, z jakich powodów naruszenie przepisów wskazanych w tych podstawach uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi zatem nawiązywać do tych przepisów prawa, które stanowią podstawę skargi kasacyjnej. Jeżeli więc skarżący powołuje się na występowanie istotnego zagadnienia prawnego, powinno ono dotyczyć wprost przepisów, których naruszenie zarzucono w ramach podstaw.

Podstawą wyroku Sądu drugiej instancji stanowiły odpowiednio stosowane przepisy o rozliczeniach pomiędzy właścicielem a posiadaczem rzeczy (art. 224 i 225 k.c.), natomiast powołany przez skarżącego art. 207 k.c. dotyczy innej kwestii, która w niniejszej sprawie nie występowała. Ponadto dopuszczalność i sposób dokonywania rozliczeń między współwłaścicielami z tytułu korzystania z rzeczy wspólnej została rozstrzygnięta przez Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 19 marca 2013 r., III CZP 88/12 (OSNC 2013, nr 9, poz. 103).

Rozstrzygnięcie o obowiązkach podatkowych, o czym mowa w przedstawionym zagadnieniu prawnym, pozostaje poza kognicją sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 2 w związku z art. 398²¹, art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.